

Î N C H E I E R E

22 martie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul Iulia Sîrcu

Judecătorii

Sveatoslav Moldovan, Mariana Pitic

examinând chestiunea privind admisibilitatea recursurilor declarate de către Petru Ciolan și Irina Ganenco,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a Valentinei Burunciuc, Oleg Burunciuc și Mihai Burunciuc împotriva lui Petru Ciolan și Irinei Ganenco cu privire la demontarea camerelor de luat vederi și a becurilor de iluminare care asigură funcționalitatea acestora pe timp de noapte, repararea prejudiciului moral și încasarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 03 noiembrie 2016, prin care a fost admis apelul declarat de către Valentina Burunciuc, Oleg Burunciuc și Mihai Burunciuc, casată hotărârea Judecătoriei Rîșcani, municipiul Chișinău din 25 mai 2016 și emisă o nouă hotărâre de admitere a acțiunii,

c o n s t a t ă :

La data de 03 noiembrie 2015, Valentina Burunciuc, Oleg Burunciuc și Mihai Burunciuc au depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Petru Ciolan și Irinei Ganenco cu privire la demontarea camerelor de luat vederi și a becurilor de iluminare care asigură funcționalitatea acestora pe timp de noapte, repararea prejudiciului moral și încasarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii reclamanții au indicat că, prin încheierea Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 20 februarie 2007 a fost partajată între foștii soți Petru Ciolan și Valentina Burunciuc casa de locuit situată pe str. Albișoara 72/3, mun. Chișinău, cu nr. cadastral 0100417495, iar în folosință comună au rămas curtea, terenul aferent casei de locuit și alte părți componente ale bunurilor imobile.

Menționează că, pârâtul, Petru Ciolan a transmis pârâtei, Irina Ganenco spațiile care i-au revenit după partajarea imobilului, iar din momentul instalării acesteia în casa de locuit din str. Albișoara 72/3, mun. Chișinău, în curte și pe pereții casei de locuit au fost montate camere de luat vederi și becuri de iluminare, care asigură funcționalitatea acestora pe timp de noapte.

Invocă că, prin monitorizarea permanentă pe timp de noapte și zi, sunt stresați, intimidați și le sunt lezate dreptul la viața privată și familie, dreptul la inviolabilitatea domiciliului, garantate de Constituția Republicii Moldova și art. 8 din Convenția Europeană pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, mai mult ca atât, imaginile înregistrate de camerele de luat vederi au fost folosite de către Irina Ganenco pentru a fabrica dosare penale în privința lor.

Susțin că, nu li-a fost solicitat acordul la instalarea camerelor de luat vederi și sunt împotriva să fie filmați sau fotografiați în bunul imobil cu destinație locativă.

Mai invocă că, unele becuri au fost instalate deasupra ferestrei din dormitorul Valentinei Burunciuc iar luminile, care asigură funcționalitatea camerelor pe timp de noapte, se aprind automat și luminează atât curtea casei, cât și încăperea.

Relevă că, la data de 29 iulie 2015, au expediat în adresa pârâților o reclamație, prin care au solicitat înlăturarea camerelor de luat vederi și becurilor care asigură funcționalitatea lor, însă aceasta nu a fost executată.

Afirmă că, conform informației eliberate de către Direcția administrare fiscală Rîșcani a Inspectoratului Fiscal de Stat pe mun. Chișinău, Irina Ganenco, în baza contractului de locațiune, deține cu drept de folosință o parte din casa de locuit din str. Albișoara 72/3, mun. Chișinău, iar conform informației din Registrul bunurilor imobile, a existat un anticontract de înstrăinare a bunului imobil, termenul căruia a expirat.

Solicită obligarea pârâților să demonteze camerele de luat vederi și becurile de iluminare care asigură funcționalitatea acestora pe timp de noapte, instalate pe peretele și în curtea casei de locuit din str. Albișoara 72/3, mun. Chișinău, care aparține cu drept de proprietate comună lui Petru Ciolan și Valentinei Burunciuc, încasarea în mod solidar din contul pârâților în beneficiul reclamanților a prejudiciului moral în mărime de 30 000 lei și a cheltuielilor de judecată.

Prin hotărârea Judecătorei Rîșcani mun. Chișinău din 25 mai 2016 a fost respinsă acțiunea ca neîntemeiată.

Prima instanță respingând acțiunea și-a argumentat concluzia prin faptul că, de către Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal, organul de control asupra conformității prelucrării datelor cu caracter personal, nu au fost constatate careva ilegalități în acțiunile pârâților referitor la montarea camerelor de luat vederi și a becurilor de iluminare care asigură funcționalitatea acestora pe timp de noapte, instalate pe peretele și în curtea casei de locuit din str. Albișoara 72/3, mun. Chișinău, mai mult ca atât, nu a fost probat faptul monitorizării permanente pe timp de noapte și/sau de zi a acestora în încăperile ce le aparțin, cu răspândirea ulterioară a înregistrărilor prin diferite surse, precum și faptul încălcării de către pârâți a dreptului la respectarea vieții private și de familie, dreptul la inviolabilitatea domiciliului reclamanților.

Totodată, prima instanță a constatat faptul acceptării în mod tacit de către reclamanți a montării camerelor de luat vederi, deoarece conform extrasului din

Registrul bunurilor imobile, la data de 29 august 2013, a fost încheiat antecontractul de vânzare-cumpărare a cotei-părți din casa de locuit situată pe str. Albișoara 72/3, mun. Chișinău, astfel, din momentul instalării pâratei Irina Ganenco, montarea camerelor de luat vederi în imobil și până la înaintarea reclamației cu privire la demontarea acestora - 29 iulie 2015, a trecut o perioadă îndelungată de timp.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 03 noiembrie 2016 a fost admis apelul declarat de către Valentina Burunciuc, Oleg Burunciuc și Mihai Burunciuc, casată hotărârea primei instanțe și emisă o nouă hotărâre, prin care au fost obligați Petru Ciolan și Irina Ganenco să demonteze camerele de luat vederi și becurile instalate pe peretele și în curtea casei de locuit din mun. Chișinău, str. Albișoara 72/3 și au fost încasate în mod solidar din contul lui Petru Ciolan și Irinei Ganenco cheltuielile de judecată în sumă de 3 950 lei, compuse din cheltuieli de asistență juridică în mărime de 3 600 lei și taxa de stat în mărime de 200 lei. În rest acțiunea a fost respinsă.

Instanța de apel și-a argumentat concluzia prin faptul că, conform extrasului din Registrul bunurilor imobile, Valentina Burunciuc și Petru Ciolan dețin cu drept de proprietate comună terenul pentru construcții cu suprafața de 0,03 ha, nr. cadastral 0100417.495 și ½ cotă-parte din casa de locuit cu suprafața de 182 m², nr. cadastral 0100417.495.01, situate în mun. Chișinău, str. Albișoara 72/3, totodată, notând și existența antecontractului de vânzare-cumpărare nr. 3252 din 23 august 2013, încheiat între Petru Ciolan și Irina Ganenco.

De asemenea, instanța de apel reieșind din imaginile foto prezentate la materialele cauzei, a constatat că, la poarta de intrare în curtea casei de locuit din str. Albișoara 72/3, mun. Chișinău, pe pereții casei, lângă ușa de intrare și geamuri au fost instalate camere de luat vederi și becuri de iluminat pentru asigurarea funcționalității acestora pe timp de noapte, iar conform procesului-verbal de examinare a obiectului din 16 februarie 2016, întocmit de către ofițerul de urmărire penală a Inspectoratului de Poliție Rîșcani, în cadrul procesului de urmărire penală nr. 2015021591, de la Irina Ganenco a fost ridicat un disc de model CD-R cu capacitatea de 4,7 GB, ce conține 6 mape cu fișiere video, care reprezintă înregistrări video a mai multor persoane aflate în curtea casei de locuit din str. Albișoara 72/3, mun. Chișinău, însă careva probe ce ar confirma instalarea camerelor de luat vederi cu acordul coproprietarei, Valentina Burunciuc nu au fost prezentate.

În aceste împrejurări, instanța de apel a calificat acțiunile de supraveghere video permanentă ale Valentinei Burunciuc, Oleg Burunciuc și ale lui Mihai Burunciuc prin intermediul camerelor de luat vederi instalate în curtea și pe pereții casei de locuit din str. Albișoara 72/3, mun. Chișinău drept o ingerință nejustificată, prin care se încalcă dreptul la viața privată, intimă și de familie a acestora, iar prin instalarea becurilor ce asigură funcționalitatea camerelor de luat vederi pe peretele de lângă geamul dormitorului Valentinei Burunciuc se încalcă dreptul de proprietate a acesteia prin prisma atributului de folosință nestingherită de bunurile sale și inviolabilitatea domiciliului.

Respingând cerința cu privire la repararea prejudiciului moral, instanța de apel a reținut că, apelanții nu și-au motivat în nici un fel suportarea acestui prejudiciu atât în fapt cât și în drept.

La data de 23 decembrie 2016, Petru Ciolan a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și menținerea hotărârii primei instanțe.

În motivarea recursului a indicat că, decizia instanței de apel este neîntemeiată.

Menționează că, instanța de apel eronat a concluzionat că, scările și terasa casei de locuit din str. Albișoara 72/3, mun. Chișinău sunt deținute cu drept de proprietate comună de către el și intimata Valentina Burunciuc, deoarece acest fapt nu este stipulat în încheierea Judecătoriai Rîșcani, mun. Chișinău din 20 februarie 2007, prin care a fost partajată casa de locuit între ei, a câte $\frac{1}{2}$ cotă-parte pentru fiecare iar în proprietate și folosință comună au rămas curtea cu suprafața de 80 m², lotul de pământ aferent casei, apeductul și canalizarea.

Invocă că, încăperile de sub terasă, construite în afara proiectului casei, îi aparțin ca parte componentă la $\frac{1}{2}$ din casă, ce i-a revenit după partajare, la fel, îi aparțin cu drept de proprietate privată încăperile inclusiv cu acoperișul acestora, iar neautorizat a construit scări pentru a avea acces din ogradă pe acoperișul încăperilor nr. 10, 11, 12, a modernizat acoperișul acestor încăperi printr-un coridor ce îi permite de a se urca în mansardă și a mai construit a doua scară de pe acoperișul încăperilor enunțate pentru a avea acces la etajul trei-mansardă.

Afirmă că, a efectuat construcțiile respective cu acordul intimatei Valentina Burunciuc, din surse financiare proprii și pentru a avea acces la mansarda care i-a revenit după partajare, mai mult, conform procesului-verbal nr. 976 din 08 noiembrie 2011, acestea îi aparțin cu drept de proprietate.

Susține că, a montat 3 lămpi mici pentru a putea parcurge pe timp de noapte scările, coridorul spre etajul trei – mansardă care îi aparțin, și care nicidecum nu deranjează pe intimata Valentina Burunciuc, a mai montat și 4 camere de luat vederi dintre care, una îi protejează încăperea ce îi aparține, a doua este îndreptată spre ușa de la intrare în spațiul său de la primul etaj, a treia este îndreptată spre parcare automobilului, loc public și care se află în folosința sa, iar a patra este montată la intrarea din etajul trei – mansarda, care la fel îi aparține cu drept de proprietate personală.

Menționează că, camerele de vedere nu funcționează, fiind instalate ca butafor cu scop de reține a acțiunilor nelegale a intimaților iar înregistrările video ridicate de la Irina Ganenco de către ofițerul de urmărire penală, au fost efectuate de către o persoană necunoscută cu camera de luat vederi portativă, tot de la ea, au fost ridicate și înregistrările video ce confirmă pătrunderea ilegală a intimaților în spațiul său locativ.

De asemenea, califică ca eronate concluziile instanței de apel precum că, acțiunile de supraveghere video permanent ale Valentinei Burunciuc, Oleg și Mihai Burunciuc prin intermediul camerelor de luat vederi instalate în curtea și pe pereții casei de locuit, este o ingerință nejustificată, prin care se încalcă dreptul la viața

privată, intimă și de familie, iar prin instalarea becurilor ce asigură funcționalitatea acestora, direct pe peretele de lângă geamul dormitorului Valentinei Burunciuc, este încălcat dreptul de proprietate a acesteia prin prisma atributului de folosință nestingherită de bunurile sale și inviolabilitatea domiciliului, deoarece conform fotografiilor prezentate de către intimați și anexei nr. 7-1 și 7-2, la fereastra dormitorului Valentinei Burunciuc și pe pereții casei nu sunt montate camere de luat vederi, însă intimata personal și-a montat două lămpi decorative pe peretele dormitorului care se află la etajul doi al casei și care, îi aparține integral acesteia.

Atenționează că, lui îi aparține etajul trei al casei de locui, dar pe el, tot nu sunt montate camere de luat vederi, însă la fereastra camerei de la etajul întâi, care îi aparține, este instalată o cameră de luat vederi, dar aceasta nu funcționează și dacă ar lucra, oricum nu poate afecta viața intimă și privată a Valentinei Burunciuc, deoarece ar înregistra doar acțiunile săvârșite în direcția acestei ferestrei ce-i aparține.

Mai invocă că, ograda casei au împărțit-o de comun acord cu intimata Valentina Burunciuc, ultima dispune de intrare separată în curtea casei pe partea stângă, iar a sa este pe partea dreaptă. Cât privește lămpile de iluminare, acestea se află pe partea ce-i aparține Valentinei Burunciuc iar camere de luat vederi, în ograda casei nu au fost montate.

La fel, califică ca eronată concluzia instanței de apel, precum că intimații sunt monitorizați video permanent zi și noapte, deoarece camerele video sunt instalate la încăperile și spațiile ce îi aparțin cu drept de proprietate privată și nu se află în folosință comună, mai mult, nu a fost probat nici faptul că, filmările au fost înregistrate cu aceste camere, iar procesul-verbal de examinare a obiectului din 16 februarie 2016 nu servește ca probă în acest sens.

Consideră că, prima instanță corect a apreciat probele și a emis o hotărâre întemeiată.

La data de 29 decembrie 2016, Irina Ganenco a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel și menținerea hotărârii primei instanțe.

În motivarea recursului a indicat că, decizia instanței de apel este ilegală și neîntemeiată.

Menționează că, conform încheierii Judecătoriei Râșcani, mun. Chișinău din 20 februarie 2007, casa de locuit din str. Albișoara 72/3, mun. Chișinău cu nr. cadastral 0100417495 a fost partajată între foștii soți, Petru Ciolan și Valentina Burunciuc, ultimei fiindu-i transmise în proprietate încăperile din demisol și de la etajul 1, cu suprafața totală de 159,5 m², iar lui Petru Ciolan i-au fost transmise în proprietate încăperile din demisol și de la etajul 2 mansardă, cu suprafața totală de 145,8 m², însă ograda, lotul de pământ aferent casei de locuit, apeductul și canalizarea, au rămas în proprietate și folosință comună. Conform extrasului din Registrul bunurilor imobile, la data de 23 august 2013, între ea și Petru Ciolan a fost semnat un antecontract de vânzare-cumpărare a cotei-părți a bunului imobil, teren și construcție din str. Albișoara 72/3, mun. Chișinău, iar în baza contractului

de locațiune nr. 290 din 29 august 2013, deține cu drept de folosință o parte din casa de locuit enunțată.

Invocă că, în speță, intimații nu au prezentat probe ce confirmă că li-au fost încălcate drepturile la respectarea vieții private și de familie, dreptul la inviolabilitatea domiciliului, precum și faptul monitorizării lor pe timp de noapte și zi în încăperile ce le aparțin, cu răspândirea ulterioară a înregistrărilor prin diferite surse, ceea ce califică ca neîntemeiată starea de stres și intimidare invocată de către intimați prin faptul amplasării camerelor de luat vederi.

Relevă că, urmează a fi apreciate critic argumentele intimaților precum că, ea a recunoscut în plângerea înaintată Colegiului disciplinar al avocaților faptul înregistrării video cu ajutorul aparatului de model DS-2CE56D5T-IR NIK Vision a discuțiilor sale cu avocatul Ludmila Stoianov, or, faptul înregistrării video a avocatului nu denotă faptul monitorizării permanente pe timp de noapte și zi a acestora, așa cum s-a invocat în acțiune.

Afirmă că, urmează a fi respinse și argumentele intimaților privind impactul camerelor de luat vederi și a becurilor de iluminare pe peretele și în curtea casei de locuit asupra pretensei fabricării a dosarelor penale în privința acestora, deoarece nu au fost prezentate careva plângeri ori constatări ale organelor de stat competente în scopul încălcării drepturilor și intereselor legale ale acestora.

Consideră că, eventuala montare neautorizată a camerelor de luat vederi și a becurilor de iluminare care asigură funcționalitatea acestora pe timp de noapte, instalate pe peretele și în curtea casei de locuit din str. Albișoara 72/3, mun. Chișinău, precum și monitorizarea intimaților contrar voinței acestora, urmează a fi, obiectul investigațiilor Centrului Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal, conform prevederilor art. 20 al Legii cu privire la protecția datelor cu caracter personal.

Astfel, în situația în care, de către Centrul Național pentru Protecția Datelor cu Caracter Personal, nu au fost constatate careva ilegalități în acțiunile cu privire la montarea camerelor de luat vederi și a becurilor de iluminare care asigură funcționalitatea acestora pe timp de noapte, instalate pe peretele și în curtea casei de locuit din str. Albișoara 72/3, mun. Chișinău, cerința cu privire la obligarea demontării acestora este neîntemeiată, mai mult ca atât, nu au fost prezentate probe ce ar confirma încălcarea dreptului la respectarea vieții private și de familie, precum și dreptul la inviolabilitatea domiciliului intimaților.

Califică ca neîntemeiată și cerința cu privire la repararea prejudiciului moral, deoarece în acțiunile sale nu au fost constatate careva încălcări ale Legii cu privire la protecția datelor cu caracter personal.

La fel, consideră că, intimații au acceptat în mod tacit montarea camerelor de luat vederi și posibilitatea funcționării pe viitor a acestora, deoarece din momentul instalării sale în această casă, 29 august 2013, până la adresarea intimaților cu prezenta acțiune, 03 noiembrie 2015, a trecut o perioadă îndelungată de timp, astfel, invocarea stării de stres și intimidare este nefondată.

Prin referința depusă la data de 23 februarie 2017 Valentina Burunciuc, Oleg Burunciuc și Mihai Burunciuc au solicitat declararea recursului depus de către Petru Ciolan ca inadmisibil.

În conformitate cu art. 434 alin. (1) din Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau deciziei integrale.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursurile au fost declarate în termen, or, din materialele cauzei nu poate fi stabilită cu certitudine momentul comunicării deciziei contestate pentru a determina respectarea termenului de declarare a recursurilor.

Examinând temeiurile recursurilor în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursurile sunt inadmisibile din următoarele motive.

În conformitate cu art. 432 din Codul de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) pricina a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) pricina a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea pricinii au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Temeiurile prevăzute la alin. (3) se iau în considerare de către instanță din oficiu și în toate cazurile.

În conformitate cu art. 433 lit. a) din Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4);

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că, recursurile declarate de către Petru Ciolan și Irina Ganenco nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Prin urmare, argumentele invocate în recursuri nu denotă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural de către instanța de apel, respectiv, nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Or, recursul exercitat conform secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se numai legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție menționează și faptul că, procedura admisibilității constă în verificarea faptului dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin. (2), (3) și (4) CPC.

Totodată, completul Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție relevă că, conform jurisprudenței CEDO, recursurile trebuie să fie efective, adică să fie capabile să ofere îndreptarea situației prezentate în cerere, la fel recursul trebuie să posede puterea de a îndrepta în mod direct starea de lucruri (cauza Purcell contra Irlandei, 16 aprilie 1991), pe când în recursurile declarate de către Petru Ciolan și Irina Ganenco, asemenea aspecte nu se regăsesc.

Astfel, din considerentele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera recursurile declarate de către Petru Ciolan și Irina Ganenco ca inadmisibile.

În conformitate cu art. art. 269-270, 431 alin. (2), 433 lit. a), art. 440 alin. (1) CPC, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Recursurile declarate de către Petru Ciolan și Irina Ganenco se consideră inadmisibile.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul
Judecătorii

Iulia Sîrcu

Sveatoslav Moldovan

Mariana Pitic